

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie domaga się od Trybunału uchylenia wyroku Sądu, stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów [załączników do decyzji Rady 2014/776/WPZiB ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 ⁽²⁾, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽³⁾ i załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) n° 267/2012 ⁽⁴⁾ (zmienionych odpowiednio przez art. 1 decyzji 2014/776/WPZiB i art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1202/2014)], w zakresie w jakim akty te określają wnoszącego odwołanie jako podmiot objęty środkami ograniczającymi na podstawie art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012, przyznania mu odszkodowania z tytułu krzywdy, jakiej doznał on w wyniku naruszenia jego reputacji ze względu na akty Rady i obciążenia Rady kosztami poniesionymi przez niego zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym.

Wnoszący odwołanie przedstawia następujące dwa zarzuty na poparcie swych twierdzeń, że wyrok Sądu stanowi naruszenie prawa i że Trybunał powinien go uchylić i wydać rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie:

Po pierwsze, że Sąd błędnie nie stwierdził, że Rada naruszyła istotne wymogi proceduralne lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przyjmując decyzję o umieszczeniu SUT w wykazie, ponieważ nie zastosowała procesu decyzyjnego, który winna była zastosować.

Po drugie, że Sąd zinterpretował w sposób błędny kryterium prawne „wsparcia” dla rządu Iranu z art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB (ze zmianami) i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. (ze zmianami) powołane przez Radę jako uzasadniające określenie wnoszącego odwołanie jako podmiotu objętego środkami ograniczającymi, co spowodowało dojście przez Sąd do błędnego wniosku, że dowody przedstawione przez Radę uzasadniały umieszczenie wnoszącego odwołanie w wykazie.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. L 325, s. 19.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. L 325, s. 3.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, Dz.U. L 195, s. 39.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010, Dz.U. L 88, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 15 lipca 2016 r. – T-2 družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme d.o.o. (obecnie w upadłości)/Republika Slovenija

(Sprawa C-396/16)

(2016/C 335/57)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T-2 družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme d.o.o. (obecnie w upadłości)

Strona pozwana: Republika Slovenija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy obniżenie zobowiązań na mocy prawomocnie zatwierzonego układu z wierzycielami, o którym mowa w postępowaniu głównym, należy uznać za zmianę czynników uwzględnionych przy określaniu kwoty odliczenia VAT naliczonego w rozumieniu art. 185 ust. 1 dyrektywy VAT ⁽¹⁾, czy też za inną sytuację, w której odliczenie jest niższe lub wyższe od tego, do którego podatnik jest uprawniony, w rozumieniu art. 184 dyrektywy VAT?
- 2) Czy obniżenie zobowiązań na mocy prawomocnie zatwierzonego układu z wierzycielami, o którym mowa w postępowaniu głównym, należy uznać za (częściowy) brak zapłaty za transakcję w rozumieniu art. 185 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy VAT?
- 3) Czy państwo członkowskie, biorąc pod uwagę wymogi jasności i pewności prawa nałożone przez ustawodawcę Unii i przepis art. 186 dyrektywy VAT, aby mogło domagać się korekty odliczenia w sytuacji całościowego lub częściowego braku zapłaty za transakcję, na co zezwala art. 185 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy, powinno szczegółowo uregulować w ustawodawstwie krajowym sytuację braku zapłaty lub włączyć w nie również prawomocnie zatwierdzony układ z wierzycielami (jeżeli mieści się on w zakresie pojęcia transakcji niezapłaconej)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).